

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 34

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Παλπαδοπούλου.
ΜΑΡΚΕΛΑΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετὰφρ. Β'.—ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουβιέ.—Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος
Μαλώ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματίων κ.λ. κ.λ.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

— Χρυσούλα, κοιμᾶσαι ;
Ἡ Χρυσούλα δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ αὐτὴ
δειλὴ φωνὴ ἐψιθύρισε :
— Χρυσούλα, κοιμᾶσαι ;
— Ποιὸς εἶναι ; τί θέλεις ;
— Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Ἰφιγένεια.
— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετη ;
— Ὅχι, μὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ.
Ξεύρεις πόσην ὥρα γυρίζω σάν φάντασμα
μέσα στὸν κοιτῶνά μου... δὲν ἐτολμοῦσα νὰ
σ' ἐξυπνήσω... σὲ λυπούμουνα.
— Λυπούμαι ποῦ δὲν μ' ἐξυπνήσες πρω-
τῆτερα.
Ἡ Χρυσούλα ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης
καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἔσυρεν ἔδραν πλησίον τῆς
κλίνης.
Ἡ Χρυσούλα ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς της
διὰ νὰ διώξῃ τὸν ὕπνον, ἡ Ἰφιγένεια ἐκάμ-
μυε τοὺς ἰδικούς της, διὰ νὰ διώξῃ ἰδέαν ὀ-
χληρὰν καὶ ἐπίμονον, ἧτις τὴν ἐβασάνιζε.
— Αὔριον, Ἰφιγένεια, ἐκπληροῦνται οἱ
πόθοι ὄλων μας. Αὔριον ἡ μανούλα σου θὰ
φιλήσῃ τὰ στέφανά σου.
Ἡ Ἰφιγένεια ἐστέναξε.
Αὔριον, τὰ χρυσοζάνθα μαλλάκια σου θὰ
ἀμιλλῶνται μὲ τῆς χρυσαῖς τραῖς. Αὔριον
τὸ μέτωπόν σου τὸ ἄσπρο θὰ ἀμιλλᾶται μὲ
τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας, τὰ ὅποια θὰ σὲ στο-
λίζουν. Αὔριον θὰ φορέσῃς τὸ ἄσπρο τῆς νεο-
νύμφου φόρεμα. Ἀπὸ αὔριον δὲν θὰ σὲ προσ-
αγορεύουν πλέον μὲ τό: «Δεσποινίς», ἀλλὰ
μὲ τό: «κυρία». Αὔριον θὰ σχίσῃς τῆς κάρ-
τες σου καὶ θὰ τυπώσῃς ἄλλαις μὲ νέον
ἐπίθετον.
— Αὔριον εἰσέρχομαι εἰς βίον νέον ! εἶπε
συγκεκνημένη ἡ Ἰφιγένεια.
— Δὲν θὰ σοὶ φέρωνται ὡς πρὸς μικρὰν

κόρην. Θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃς ὅ,τι
θέλεις, νὰ ἐξοδεύσῃς ὅσα θέλεις. Θὰ ἔχῃς μὲ
λίγα λόγια δικό σου σπῆτι. Τί μαγεῖαν ποῦ
ἔχει αὐτὴ ἡ λέξις !! Καὶ τὸ μικρότερο ἐπι-
πλο θὰ εἶνε τοποθετημένο μὲ τὸ χέρι σου.
Ὅλα θὰ ἦνε καθρέπτῃς τῆς φιλοκαλίας σου.
Τὰ ἄνθη θὰ σοῦ λέγουν : — Ἀπὸ σένα περι-
μένουν ζωῶν καὶ ὄροσιαν.
— Καὶ ὁ σύζυγος θὰ μοῦ λέγει : — Ἀπὸ
σένα περιμένω τὴν εὐτυχίαν.
— Ὅσῳ γιὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ εὐκόλο
πράγμα· πολὺ εὐκόλο μάλιστα. Ἐκεῖνος
φθάνει νὰ σὲ βλέπῃ διὰ νὰ ἦνε εὐτυχής.
Ὅταν εἶνε λυπημένος θὰ τοῦ λὲς πῶς τὸν
ἀγαπᾷς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐνας ἐρωτευμέ-
νος ἄνθρωπος, πόσον ὀλίγα πράγματα ἀπαι-
τεῖ διὰ τὴν εὐτυχίαν του !!
— Καὶ ὅταν δὲν θὰ ἦνε ἐρωτευμένος
πλέον ;
Ἡ Χρυσούλα ἤνοιξε τοὺς μεγάλους ὀ-
φθαλμούς της καὶ παρετήρησεν ἐκπληκτος
τὴν Ἰφιγένειαν, ἧτις ἦτο πολὺ λυπημένη·
ὑπὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς τῆς κανδήλας οἱ
ὀφθαλμοὶ τῶν δύο παρθένων ἤστραπτον.
Ἐξῶ ὁ νυκτοφύλαξ, ὡς ζῶν ὠρολόγιον, ἐ-
κτύπα τὰς ὥρας ἐπὶ τῶν καλιδριμιῶν. Οἱ
ιστορικοὶ κύνες τῆς πρωτεύουσῃς ἀπετέλουν
συναυλίαν ὄχι πολὺ συγκινητικὴν.
Σιωπὴ μεγάλη ἐπεκράτησε.
Κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου της εἶχεν ἡ
Χρυσούλα τὸ μικρὸν ὠρολόγιόν της· μόνον
ὁ ἀσθενὴς κτύπος του ἐτάραττε τὴν σιγὴν
τοῦ κοιτῶνος.
— Ὁ ἔρωσ ἀποθνήσκει μετὰ τὴν συμβίω-
σιν, εἶπεν ἡ Ἰφιγένεια στεναζούσα. Αἱ χαρμό-
συνοι λαμπάδες τοῦ Ὑμεναίου εἶναι αἱ ἐπι-
τάφιοι τοῦ ἔρωτος.
— Σὺ τὰ λέγεις αὐτὰ, Ἰφιγένειά μου ;
Ποῖος σοῦ ἔμαθεν αὐτὰ τὰ πράγματα ; Ἀ-
ποθνήσκει ὁ ἔρωσ ἐκεῖ, ὅπου ὁ γάμος εἶναι
σωστὴ ἀπογοήτευσις. Πρὸ ὀλίγου σοὶ ὤμι-

λοῦσα διὰ τὸν γάμον ἐλαφρῶς. Τώρα ὅμως
πρέπει νὰ σοβαρευθῶ λιγάκι.
— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Εὐρον εἰς τὸ
γραμματοφυλάκιον τοῦ Αἰμιλίου τεμάχιον
ἐπιστολῆς ἐνὸς φίλου του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ
ποῦ τὸ ἀνέγνωσα, ἡ γαλήνη, ἡ ὁποία μ' ἐ-
χαρακτήριζεν ἐπέταξε. Βλέπεις καὶ κατὰ
τὰς ἐπισήμους αὐτὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς
μου, ἡ ταραχὴ ἐκείνη μὲ παρακολουθεῖ.
— Πρὶν μοῦ πῆς τὴν γνώμην σου, ἀνά-
γνωσε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.
Ἡ Χρυσούλα ἤναψε τὸ κηρίον, τὸ ὁποῖον
εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, καὶ
ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς.
— Ὡστε εἶναι ἐπιστολὴ συγγραφῆς ;
— Ναί, ὁ νέος αὐτὸς ψυχολογεῖ πολὺ
καὶ μηδεμίαν ἀβασάνιστον ἰδέαν ἐκστο-
μίζει, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπεν ἄλλοτε δι' ἄλλους.
Ἄν ἦτο ἐπιστολὴ παιδαρίου, ἡ μεγάλη
αὐτῆ ταραχὴ μου θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος.
Διάβαζε δυνατὰ.
«Ὁ Γάμος.—Ὁ θεσμὸς τοῦ Γάμου εἶναι
πλέον γελοῖος, δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως καὶ
σύρει ὀπισθὲν του ἄτοπα ἀθεράπευτα ἀπὸ
τῶν εὐτυχαστέρων μέχρι τῶν δυστυχαστέ-
ρων. Οἱ εὐτυχεῖς γάμοι εἶναι ἐξαιρέσεις. Ὁ
ἔρωσ φυσικῶς δὲν διατηρεῖται μετὰ τὴν συμ-
βίωσιν· σπανίως δὲ τὸ πρόσωπον τὸ ἀγαπώ-
μενον εἶναι τοιοῦτον, ὥστε καὶ μετὰ τὴν
ἐκλειψιν τοῦ ἔρωτος, νὰ διατηρῆται ἐκτίμη-
σις, φιλία, φίλτρον συγγενικόν. Ἀλλὰ καὶ
τοῦτο ἂν συμβῆ, αἱ νεαραὶ καρδίαι δὲν εἶ-
ναι πάλιν ὑποκείμεναι νὰ ἐρωτευθοῦν, καὶ
τότε ἡ πάλῃ πρὸς τὸ καθήκον, οἰοσθήποτε
καὶ ἂν ἐξέλιθῃ νικητῆς, δὲν εἶναι δυστυχία ;
Μὴ ἀεροθατῆς, Αἰμιλίε, ὁ γάμος εἶναι θε-
σμὸς τοῦ παρελθόντος. Αἱ νέαι ἰδέαι τείνουν
νὰ τὸν καταργήσουν. Μεγάλοι συγγραφεῖς
τὸ ἐνόησαν ἤδη καὶ ἐκηρύχθησαν ἐναντίον
του. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ μία μεγάλη
γυνὴ, ἡ Γεωργία Σάνδη. Ὅπως δὲ τείνει

νά διοργανωθῆ ἡ κοινωνία εἶναι προφανές ὅτι μετὰ χίλια ἔτη ὁ γάμος δὲν θά ὑφίσταται ὡς σήμερον. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀντικειμενικὴ, ἡ γενικὴ ἰδέα, ὡς τὴν ἀσπάζονται σήμερον, οἱ κράτιστοι τῶν κοινωνικῶν φιλοσόφων.

»Θέλεις τώρα καὶ τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην; Θεωρητικῶς εἶμαι κατὰ τοῦ γάμου, ἀλλὰ πρακτικῶς εἰμὸρῶ νὰ ἦμαι; Τὸ καθεστὼς βλέπεις εἶναι τοιοῦτον καὶ ὅλοι πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα, οἱ φοβούμενοι τὸ σκάνδαλον καὶ μὴ ἔχοντες τὸ θάρρος ν' ἀντιταχθῶμεν κατὰ προλήψεων παλαιῶν. Θὰ ἦμεθα δυστυχεῖς, ἀλλ' ἀδιάφορον μὴπως καὶ ἄλλως δὲν θὰ ἦμεθα; Ἴσως καὶ ἐγὼ νυμφευθῶ μίαν ἡμέραν· διότι τί ἄλλο εἰμὸρῶ νὰ κάμω, ὅταν τυχὸν ἐρωτευθῶ μίαν κόρην τόσῳ πολὺ, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν; Ἀλλὰ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου ἐναντίον τῆς δυστυχίας, ἔννοια σου! Καὶ ξεύρεις ποῖον θὰ ἦνε τὸ μέγα, τὸ σοφὸν πρόγραμμά μου; Ἀκουσέ το· ὅταν θὰ παρέλθῃ ὁ ἔρως μου, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ κατορθώσω, ὥστε ἡ γυναῖκά μου νὰ ἦναι ἡ καλλιτέρα φίλη μου, ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ στοργὴ μου. Ἀλλὰ περὶ τῆς καρδίας τῆς δὲν θὰ μὲ μέλη πλέον, ὅπως θὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ τὴν μέλη περὶ τῆς ἰδικῆς μου. Μ' ἐκαταλάβετε; Τί λές;»

— Δίδομεν τὴν καρδίαν μας ἀνυπεράσπιστον, ἐνῶ τοιαῦτα σοφὰ προγράμματα ὑφῴνται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, ὡς θανατικαὶ καταδίκασι, εἶπεν ἡ Ἰφιγένεια ἐρυθρὰ ἐξ ἀγανακτήσεως.

Ἡ Χρυσούλα ἐκάμμυε τοὺς ὀφθαλμούς της, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν λάμψιν τοῦ κηρίου καὶ εἶπεν:

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ δὲν περιέχει τὰς σκέψεις τοῦ συγγραφέως. Δὲν τὴν ἐδημοσίευσεν, βλέπεις, οὔτε εἰς γυναῖκα τὴν ἔστειλε. Εἶναι ἐπιστολὴ πρὸς φίλον, σκέψεις ἐλαφραί, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον του, διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ ταραξῇ. Τὴν ἔγραψε παίζων.

»Ὁ Γάμος εἶναι ὁ λιμὴν τῆς κλειδωνιζομένης ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦ γάμου, τὰ τέκνα, δηλ. ἡ μέλλουσα γενεά, εὐρίσκουσι θερμὴν τὴν μητρικὴν ἀγκαλίαν, στερρὰν τὴν πατρικὴν προστασίαν καὶ ὁ ἄπλαστος ἀνθρώπος, πλάττεται εἰς τύπους σχηματισθέντας ὑπὸ τῆς θρησκείας καὶ ὁ νοῦς ἀποκτᾷ χρυσὰ πτερά, τὰ ὁποῖα εἰς τόσα ὕψη ἀνακαλύψων μετέφερον αὐτὸν καὶ θὰ τὸν μεταφέρωσιν ἀκόμη.

»Ἡ τιμὴ, τὸ καθήκον, ὁ θεῖος ἔρως, ἡ στοργή, εἶναι οἰκογενειακὰ παραδόσεις.

»Ὁ οἰκογενειακὸς βίος, ὁ ἥρεμος καὶ γλυκύς ὡς θεϊκὴ εὐλογία, εἶναι προωρισμένος νὰ ζῆσῃ καὶ θὰ ζῆσῃ. Ἀδιάφορον ἂν ὁ πολιτισμὸς ὁ νεώτερος, δηλ. ἡ νέκρωσις παντὸς εὐγενεοῦς καὶ γενναίου τείνει νὰ τὸν καταργήσῃ. Ὁ Γάμος δὲν εἶναι θεσμὸς τοῦ παρελθόντος, εἶναι θεσμὸς τοῦ μέλλοντος.

»Διὰ τοῦ γάμου ἄλλοτε ὁ ἀνὴρ ἐλάμβανε μίαν δούλην πιστήν, τροφὸν τῶν τέκνων του καὶ ζῶσαν εἰς τὴν σκιάν. Ἦδη λαμβάνει σύντροφον ἀληθῆ, νοήμονα, ἀνεπτυγμένην, ἥτις τὸν ἐννοεῖ καὶ πολλάκις τὸν συμβουλεύει.

»ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους εἶναι δυνατόν νὰ ἦνε θεσμὸς τοῦ παρελθόντος ὁ γάμος;

»Ποῦλι χωρὶς φωλιὰ θὰ ἦνε ὁ ἀνθρώπος. Τώρα ὅπως ἔχουσι τὰ πράγματα, ὁ ἀγάμος δὲν πολυστενοχωρεῖται· ὑπάρχει ἡ ἰδικὴ του οἰκογένεια, τὸ πατρικόν του σπῆτι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν περιποιούνται καὶ εὐρίσκει τὴν στοργικὴν περιθαλψὴν καὶ τὴν ἀναγκαίαν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος, τὰ ὁποῖα τόσῳ ἀφθόνως παρέχει ἡ οἰκογενειακὴ ἔστι... ἀλλὰ τότε...

»Τώρα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρὸς πολλάκις βασιανίζει τὴν γυναῖκα... εἶναι ἀσάτοι οἱ κύριοι ἄνδρες, ἀλλὰ μὴπως καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα τέρατα; Ἐπειδὴ ἔπταισαν ὀλίγοι καὶ ὀλίγοι, ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, ἡ κιβωτὸς εἰς τὴν ὁποίαν συντηρεῖται πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενὲς κοσμεῖ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, πρέπει νὰ καταργηθῇ;

»Μὴπως πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἀσυνειδήτως βοηθῶν τὸν Θεὸν εἰς τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, θέλει νὰ καταργήσῃ τὸν γάμον;»

Ἡ Χρυσούλα ὠμίλει ταχέως... ἔπειτα καὶ αἱ δύο ἐσιώπησαν...

— Ὁ Αἰμίλιος πῶς σοῦ φαίνεται;

— Μὴ προσπαθήσῃς νὰ τὸν κρίνης· τὸν σύζυγον δὲν τὸν κρίνει κανεὶς, τὸν ἀγαπᾷ.

— Ξεύρεις ἂν τὸν ἀγαπῶ... μὰ φοβοῦμαι. Εἶμαι ζηλιάρα. Ἄν ἀγαπήσῃ ἄλλην θὰ ἀποθάνω.

— Θὰ ζήσῃς, διότι δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην.

— Θεέ μου, λυπήσου με...

Ὁ νυκτοφύλαξ δὲν ἐκτύπα πλέον τὰς ὥρας ἐπὶ τῶν καλιδριμιῶν, ἡ αὐγὴ ἐρρόδιζε καὶ τὰ πουλάκια ἐψάλλον τὴν πρωινήν προσευχὴν των.

Ἡ Χρυσούλα ἠγέρθη, περιεβλήθη τὸν λευκὸν κοιτωνίτην της καὶ ἐβύθισε τοὺς πόδας της εἰς χρυσοκεντήτους τουρκικὰς ἐμβάδας.

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἰφιγενείας ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐφαίνετο, διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ ἱματιοφυλακείου, ἡ λευκὴ νυμφικὴ ἐσθῆς, ἡ κεκοσμημένη μὲ τὰ ἄνθη τῆς λεμονείας.

— Δοκίμασε νὰ κοιμηθῆς λιγάκι, εἶπεν ἡ Χρυσούλα, βλέπουσα τὴν κλίνην τῆς φίλης της ἄθικτον.

— Ἀχ! Χρυσούλα μου! νομίζεις πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ τὴν παραμονὴν μιᾶς τοιαύτης μεγάλης ἡμέρας;

— Καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ὁποία τόσῳ σὲ ταραττει, σὲ ἐνόησε γιὰ πάντα μὲ τὸν Αἰμίλιον, δηλαδὴ τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον λασρεύεις.

— Εὐλογημένη ἡμέρα! εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰφιγένεια.

— Εὐλογημένη ἡμέρα! ἐψιθύρισεν ὡς ἠχῶ ἡ Χρυσούλα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Εὐτυχῶς ὁ κύρ Ἀντώνης ἦν ἀγαθὸς καὶ εἰθισμένος εἰς τοιαύτας παρεκτοράς, ἰδίᾳ δ' ἀναστρεφόμενος μετὰ λαθροθηρῶν.

Ἦρξατο γελῶν βλέπων τὸν Κρασοκανάταν:

— Αἱ! ἐκοιμήθηκες εἰς τὴν χωροφυλακὴν τοῦ λόγου σου!

— Χωρὶς ἀφορμὴ... ἐμάλωσα ἔτσι φιλικὰ μὲ τὸν καρθουναῖον.

— Naί, ναί, σὰς εἶδα ποῦ σὰς πήγαιναν οἱ χωροφύλακες χθὲς τὸ βράδυ. Σὲ συγχαίρω... Ἀλήθεια ἔφεραν τὰ πράγματά σου... εἶναι εἰς τὴν κάμαρά σου.

— Εὐχαριστῶ. Μὴ ἀνησυχῆσῃς ἂν δὲν κατέβω. Ἐκοιμήθηκα ἄσχημα ἀπόψε καὶ θὰ κοιμηθῶ τώρα.

— Ὅπως ἀγαπᾷς. Ἐπειτα δὲν ἔρχεται κανεὶς τώρα εἰς τὸ μαγαζί...

— Λοιπὸν πούλησέ το ἡ νοΐμισέ το.

— Ἀ! ἂν εὐρίσκα! ἂν εὐρίσκα! εἶπεν ὁ κύρ Ἀντώνης.

Ὁ Ζανζότ ἀνήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διηυθέτησεν αὐτό.

Ἐψεύσθη ὅμως εἰπὼν ὅτι ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, διότι μόλις ἐνεκλείσθη ἐπλησίασεν εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο ἦν ἐπὶ ὑψώματος ἐπὶ σταυροδρομίῳ καλουμένου τῶν Τεσσάρων Ὀδῶν. Ἐκεῖθεν ἔβλεπε τις ἀρκετὰ μακρὰν, μέχρι τοῦ δάσους.

Πλὴν τὸν Κρασοκανάταν δὲν ἀπησχόλει τὸ δάσος. Τὰ βλέμματά του διηύθυνε πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ Δαγκέρ.

Διὰ μέσου τῶν δένδρων ἔβλεπε καλῶς τοὺς κήπους μέχρι τῆς κατοικίας, οὕτως ὥστε ἐν ὅσῳ ἦν ἡμέρα ὁ Κρασοκανάτας ἠδύνατο νὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τοῦ Δαγκέρ, ὅστις ἠδύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου πρῶτον, εἶτα δὲ τοῦ κήπου, χωρὶς πάραυτα νὰ ἴδῃ αὐτὸν ὁ Ζανζότ.

ὑπελείπετο ἡ νύξ. Ἄν δέ, ὡς ἐφρόνει ὁ Κρασοκανάτας, ὁ Δαγκέρ εἶχε συμφέρον νὰ μὴ τὸν ἴδωσι, βεβαίως τὴν νύκτα θὰ ἐξήρχετο.

— Τὴν νύκτα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζανζότ, θὰ ὑπάγω κοντὰ εἰς τὸ σπῆτι, ἀλλέως ὁ Δαγκέρ εἰμὸρρεῖ νὰ μοῦ ξεφύγῃ.

Ἀπέθηκε τὸ ὄργανόν του πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐκαθίσθη ἐπ' αὐτοῦ.

Τὴν πρωίαν ἐκεῖνην ἦν αἰθρία. Ἡ πρὸ αὐτοῦ ἐξοχὴ ἦν πλήρης φωτός. Κατ' ἀποστάσεις ἠκούοντο τυφεκισμοὶ ἐν τῇ πεδιάδι.

Αἰφνης ὁ Ζανζότ προσήλωσε τὸ βλέμμα. Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἐφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἵνα συγκεντρώσῃ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας καὶ προσυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

— Σὰν νὰ ἦναι ὁ Δαγκέρ! ἐψιθύρισεν.

Ὅντως, ἀνθρώπος τις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ περιεπάτει βραδέως ἐν ταῖς δένδροστοιαις.

— "Αν ἦναι αὐτὸς καὶ μείνη εἰς τὸ περιβόλι δὲν μὲ μέλλει... ἡ δουλιὰ μου ἀρχίζει ἄμα εὐγῆ ἐξω εἰς τὴν ἐξοχὴν.

"Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας παρῆλθε. Τίποτε.

— Μήπως δὲν εἶδα καλά! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζανζότ.

Λεπτά τινα διέρρευσαν ἔτι. Ὁ Κρασοκανάτας ἐκυπτεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸ ἐξω ὡς εἰ ἠλπίζεν οὕτω νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Βωφόρτ.

— "Α! νὰ τὸς ἐψιθύρισε.

Ἄληθῶς τὸ κιγκλιδώμα ἤνοιξε καὶ ὁ ἀνθρωπος ἐφάνη.

Τότε ὁ ὀργανοπαίκτης ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν προσεκτικῶς.

Δὲν ἠπατάτο. Ἦτο ὁ Δαγκέρ.

"Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ πρὸ τοῦ κιγκλιδώματος στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ, ἀτενίζων πρὸς τὴν ἐξοχὴν, προσπαθῶν βεβαίως νὰ ἴδῃ μήπως παρεφύλαττέ τις αὐτόν.

"Ἦ ἦτο λίαν ἀδύνατος καὶ ἴσως κεκοπιакῶς ἐκ τῆς πορείας ἀπὸ τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ κιγκλιδώματος.

Εἶχεν ἀπωλέσει πολὺ αἷμα, ὁ δὲ ἰατρός Γεράρδος εἶχεν ἀποφανθῆ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦναι τις ἰσχυροτάτης ἰδiosisυγκρασίας ἵνα δυνηθῆ νὰ ἐγερθῆ τῆς κλίνης τὸσφ ταχέως.

Ὁ Ζανζότ ἦν λίαν ἀνήσυχος.

— Τί θὰ κάμῃ;

Ὁ Δαγκέρ ἐφόρει ἐνδύμασιαν κυνηγοῦ. Ἐπ' ὤμου εἶχε τυφέκιον.

Ἄφου ἐπὶ πολὺ παρετήρησεν οὕτω εἰς τὰ περίξ, ἤρξατο βαδίζων.

— Νά, πηγαίνει εἰς τὸ κυνηγι! ἐψιθύρισεν ὁ Κρασοκανάτας.

Ὁ Δαγκέρ προῦχώρει βραδέως, βραδύτατα, σταματῶν καθ' ἕκαστον βῆμα ἵνα βεβαιωθῆ ὅτι δὲν παρηκολουθεῖτο.

Ὁ Ζανζότ σπεύσας κατῆλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκοιμάτο. Δὲν εἶδε διερχόμενον τὸν ὀργανοπαίκτην, ὅστις δὲν ἀφύπνισεν αὐτόν.

Μόλις ὅμως εἶχε προχωρήσει βήματά τινα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δαγκέρ, ὅτε οὕτως ἔστη.

— Νά τὸς, ἐστάθηκε! Καλά, θὰ τὸν φθάσω...

"Ὅτε δ' ἐπλησίασε:

— Καλ' ἡμέρα, κύριε, εἶπεν αὐτῷ, εἶμαι δουλὸς σας.

— Καλ' ἡμέρα· τί θέλεις;

— Δὲν ἔχω δουλειά. Μήπως θέλετε νὰ μὲ πάρετε ὑπηρετὴ σας;

— "Ὅχι. Δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενός.

— Εἰμπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω εἰς τὸ κυνηγι...

— "Ὅχι, σοὶ εἶπα, κυνηγῶ μόνος, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ Δαγκέρ.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν σὰς ἔβρισα. Δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τὸν σκύλο... ἄλλῶς θὰ σὰς ἐδόλευα...

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Δαγκέρ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Ζανζότ ἀπῆλθε συρίζων, ἀφου ἔχαιρέτησεν. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ δάσος ἀ-

γούσαν, μὴ σπεύδων, ἀλλὰ τούναντίον βραδυπορῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Πολλαῖς φοραῖς, ἐσκέπτετο, ἀπήντησα τὸν Βωφόρτ καὶ τὸν Δαγκέρ ποῦ κυνηγοῦσαν εἰς Ἀλάτην. Ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο πηγαίνει τὴν ὥρα ὁ Δαγκέρ. Ἄς ὑπάγω ἐμπρός.

Ἄλλ' ἵνα ἦ βέβαιος ὅτι ὁ Δαγκέρ ἤρχετο ὅπισθεν αὐτοῦ, ἐσταμάτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα ἴδῃ.

Ἐν τῇ πεδιάδι βραδέως πάντοτε ἤρχετο ὁ Δαγκέρ.

— Ἐρχεται, ἔρχεται. Καλά.

"Ὅτε ὁ Κρασοκανάτας εὐρέθη εἰς τὸ δάσος ἐκρύβθη ἐν αὐτῷ.

Ἄλλ' ἀνέμεινεν ἐπὶ πολὺ.

Μήπως ὁ Δαγκέρ ἐμάντευσε τὸν σκοπὸν του;

"Ὅχι. Ἄλλ' ἦν εἰς ἄκρον ἐξησθηνημένος.

Ἄφου ἐπὶ μίαν ὥραν ἐβάδισεν, ἠναγκάσθη νὰ καθῆσθαι πνευστιῶν. Δὲν ἐβλεπε πλέον καθαρά καὶ σκοτοδίνῃ κατέλαβεν αὐτόν.

— "Α! εἶμαι ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἀνέμεινεν ἐπὶ πολὺ καθήμενος εἰς τὸ χεῖλος τάφρου. Τοὺς ἀγκῶνας στηρίζων ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν κεφαλὴν δὲ κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν ἐσκέπτετο.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ φύγω. Νὰ μείνω εἰς Γαλλίαν μὲ τὸν ἀδυσώπητον αὐτὸν ἰατρὸν, διατρέχω κίνδυνον θανάτου. Ἡ τύχη δύναται νὰ μὲ καταστρέψῃ. Τίς οἶδεν, ἂν τὴν ὥρα δὲν μὲ παραφυλάττει; Μὲ εἰδοποίησε... Δυστυχία! δυστυχία! Ναι, θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν... Ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ φύγω χωρὶς τὴν παρουσίαν τοῦ Βαλὸν καὶ ἂν ἀκόμη πρέπει ν' ἀποθάνω...

Ἀνηγέρθη. Ἄφου διέτρεξεν ἑκατοντάδα μέτρων νέα ἐξασθένησις κατέλαβεν αὐτόν.

Ἠναγκάσθη νὰ καθῆσθαι πάλιν.

— Ἀδύνατον! ἀδύνατον! ἐψιθύρισε... Κακῶς ἔπραξα νὰ ἐξέλθω τὴν ἡμέραν... Θὰ ἐπανέλθω τὴν νύκτα... Ναι, τοῦτο εἶναι προτιμότερον ἴσως τὴν προσεχῆ νύκτα...

Μὴ βλέπων αὐτὸν ὁ Κρασοκανάτας ἐξῆλθε τῆς κρύπτῃς του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Κρέιλ ἀνήσυχος.

Μετ' ὀλίγον ὅμως εἶδε τὸν Δαγκέρ κεκμηκότα.

— "Α! ἐκατάλαβα, ἐψιθύρισε... δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ... Παράξενον πρᾶγμα! καθεται εἰς τὸ ἴδιο μέρος ποῦ τὸν εἶδα αἰματωμένον τὴν νύκτα ποῦ σκότωσαν τὸν Βαλόν. Τί νὰ σημαίνει τοῦτο;...

Ἐχαιρέτησε τὸν Δαγκέρ.

— Δὲν φαινόσαστε καλά, κύριε, εἶπε... μήπως θέλετε τίποτε ἀπὸ ἐμέ;... νὰ σὰς κρατήσω μὲ τὸ ἓνα μου χεῖρ... καὶ ἄς μὴ μὲ ἐπήρατε ὑπηρετὴ σας ὅπως σὰς εἶπα.

Ὁ Δαγκέρ ἦν τὸσφ κεκμηκῶς, ὥστε διανοήθη νὰ δεχθῆ.

Ἠρνήθη ἐν τούτοις. Ἀνεγνώρισε τὸν Κρασοκανάταν, ὃν εἶδεν ἄλλοτε ἐν Βεναθάν καὶ Μοριενβάλ... συνήντησε δ' ἔκτοτε εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ.

Ἐγνώριζεν οἷον μέρος ἐπαιζεν ἐν τῷ βίῳ τῆς Μαρκελίνικας. Ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἀφοσιωμένος τῷ Γεράρδῳ καὶ ἐδισπίστε πρὸς αὐτόν. Πάντες οἱ πλησιάζοντες τὸν Γεράρδον ἦσαν ὑποπτοὶ δι' αὐτόν.

Ὁ Ζανζότ δὲν ἐπέμεινε.

Παρετήρησεν ἄλλως τε εὐχαρίστως ὅτι ὁ Δαγκέρ ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βωφόρτ.

— Δὲν εἰμπορεῖ πλέον! Γυρίζει πίσω! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἄληθῶς ὁ Δαγκέρ ἐπανήρχετο.

Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξεν ὁ Κρασοκανάτας, ὅστις ἐπανῆλθεν ἵνα παραφυλάξῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου του.

Μέχρι τῆς ἐσπέρας δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἡ νύξ ἐπῆλθεν.

Ὁ Ζανζότ κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ δωματίου του εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου.

"Ἐν τινὶ γωνίᾳ εὐρίσκετο πελάτης τις τρώγων μετ' ὀρέξεως.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ὑπηρετεῖ αὐτόν μετὰ προθυμίας.

Ὁ ἄγνωστος εἶχε διαπαχεῖ φιάλην οἴνου, ἣν εἶχεν ἤδη κενώσει.

"Ἐτρωγε κρῦον κρέας καὶ ἔπινε τὴν δευτέραν φιάλην.

"Ὅτε ὁ Ζανζότ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ξένος οὐδὲ κἄν τὴν κεφαλὴν ἀνύψωσεν.

Ὁ Κρασοκανάτας ἐχαιρέτησεν αὐτόν.

— Καλημέρα, κύριε, εἶπεν ἐκ δευτέρου χαιρετῶν.

Ὁ ἄγνωστος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε τὸν ὀργανοπαίκτην καὶ ἀπήντησε δι' ἄλσατιανῆς προφορᾶς:

— Καλημέρα σας!

Ὁ Κρασοκανάτας παρετήρησε τὸν κύρ Ἀντόνην διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἶτα λαβῶν κατ' ἰδίαν αὐτόν τὸν ἠρώτησε:

— Πῶς εἶναι αὐτός;

— Εἶναι ἐργάτης Ἄλσατιανός. Ἦλθε νὰ εὕρῃ ἐργασίαν εἰς Μοντατέρ.

— "Α! ἄ! Ἄλσατιανός, τὸ ξεύρεις καλά;

— Διάβολε! δὲν τοῦ ἐζήτησα πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεώς του.

— Εὐκολα λέει κανεὶς πῶς εἶναι Ἄλσατιανός καὶ ἔπειτα... γνωρίζεται πῶς εἶναι κατάσκοπος Γερμανός... Αἶ, τί λές;

Ὁμίλησε χαμηλοφώνως ἐπίτηδες, ἵνα ἐλκῆ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀγνώστου.

Ἐκείνος εἶχε πολλὴν ὄρεξιν. Λίαν δ' ἀπησχολημένος ἐν τῷ γεύματί του δὲν ἤκουε.

— Κουφός εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ, εἶπεν ὁ Ζανζότ.

Καὶ μετέβη νὰ καθῆσθαι εἰς γειτονικὴν τινα τράπεζαν.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκόμισεν αὐτῷ ἄρτον, τεμάχιον τυροῦ καὶ δοχείον ὕδατος.

Τοῦτο ἦτο τὸ γεῦμα τοῦ ἐπαιτοῦ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ δύο οὗτοι ἀνθρωποὶ ἀνύψουν τὴν κεφαλὴν, τὰ δὲ βλέμματά των συνητῶντο. Ὁ Ἄλσατός εἶχεν ἐξαισίαν φυσιολογίαν. Κόμην ξανθὴν ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν του. Γένειον πυρρόξανθον ἐπίσης τῷ ἀπέκρυπτε τὸ κατώτερον μέρος τοῦ προσώπου. Ἡ χροιά του ἦν ροδοειδῆς δηλοῦσα καλὴν ὑγιείαν. Φορῶν ρεδιγχόταν καὶ καθάριον ὑποκάμισον, ὃ ἐργάτης δὲν ἐφαινετο πῶς ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Κρασοκανάτα.

Οὕτως ἤρξατο τρώγων τὸν τυρόν του.

Ἡ τράπεζα, εἰς ἣν εἶχε καθῆσαι, ἦτο μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ παραθύρου βλέπον-

τος εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Βωφόρτ, οὕτως ὥστε, ἐνῶ ἔτρωγεν ὁ Ζανζὸτ ἐξηκολούθει τὴν ἐπίβλεψίν του. Καίτοι ὁ ἦλιος εἶχε ὄψει, τὸ λυκόφως ἐφώτιζε κάπως, ὥστε νὰ δύναται νὰ βλέπῃ μέχρι τῆς οἰκίας.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον παρετήρει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Αἴφνης ὁ ἄγνωστος ἐργάτης ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Μονάχα τυρὶ τρώγεις ; εἶπεν.

— "Ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τρώγῃ σὰν τοῦ λόγου σου.

— "Ἐχω κάτι οἰκονομίας εὐτυχῶς... ἂν θέλῃς σοῦ προσφέρω τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ κρῦο αὐτὸ κρέας...

— "ὦ ! ὄχι, χωρὶς νὰ σὰς γνωρίζω δὲν δέχομαι.

Ὁ Ἀλσατὸς ἐγέλασεν ἠχηρῶς.

— "Α ! ἄ ! εἶπε, στοιχηματίζω πῶς με νομίζεις Πρωῶσον...

— Διάβολε ! ποῖος εἰςεύρει ;

— "Ἐχεις, μοῦ φαίνεται στρατιωτικὸν μετάλλιον ;

— Ναί, τῆς Σεβαστουπόλεως. "Ἄν δὲν ἔχανα τὸ χέρι μου, θὰ ἔπαιρνα τὸν σταυρὸν εἰς τὰ 1870. Διὰ τὸν σταυρὸν χρειάζονται καὶ τὰ δύο χέρια...

— Αἱ ! λοιπὸν χαίρω πῶς σε ἐγνώρισα. Καὶ ἐγὼ ὑπερηφανεύομαι σὰν καὶ σὲ... Κὺτταξε...

Καὶ εἶδε τὴν ρεδιγκόταν του, ἐν ἣ εὐρίσκειτο ἡ ταινία.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ζανζὸτ ἐξήστραψε.

— Τὸ μετάλλιον ; Καὶ τοῦ λόγου σου ;... Εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 1870 ;

— Τὸ ἐπῆρα εἰς Γκραβελότ, ὅπου ἐπληγώθηκα βαρεῖα...

Ὁ Κρασκοκανάτας ἠγέρθη καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἐργάτου.

— "Ἄς πιούμεε μαζύ. Εἶσαι ἀδελφός. Μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ εἶπες νὰ μοιρασθοῦμε τὸ φαγί σου ;

— Καὶ σοῦ τὸ προσφέρω ἀκόμη.

— Λοιπὸν τὸ δέχομαι.

— "Ἰδέ, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν ἰδοὺ τὸ φυλλάδιόν μου... κὺτταξε.

— "ὦ ! σὲ πιστεύω... δὲν θὰ ἐτολμοῦσες νὰ φορῆς τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, ἂν δὲν ἦσουν Γάλλος, καλὸς Γάλλος...

— Διάβασε, διάβασε, σὲ παρακαλῶ... .

Ὁ Κρασκοκανάτας ἀνέγνωσε φυλλάδιον ὑπὸ τὸ ὄνομα Φριτζ Χάρτζμαν. Βεβαίως δὲν εἶχον ἐνώπιόν του κατάσκοπον...

— Εἶπες μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις οἰκονομίας ;

— Κάτι λίγαίς.

— Λοιπὸν, κύρ Ἀντώνη, εἶπεν εἰς τὸν καταστηματοῦρα, θὰ φαγῶ καὶ ἐγὼ κρῦο κρέας... τὸ τυρὶ μοῦ ἄνοιξε τὴν ὄρεξι.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκόμισεν αὐτῷ κρέας καὶ χοιρομήριον.

Ὁ Ζανζὸτ ἤρξατο τρώγων μετ' ὀρέξεως.

— "Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τρώγω χωρὶς νὰ πίνω, εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Οὕτε ἐγώ... Βητρέν, φέρε μιὰ μποτίλια ἀπὸ τὸ καλὸ.

Ὁ πανδοχεὺς ὑπήκουσε, συγχρόνως ἀντήλλαξε νεῦμα μετὰ τοῦ Ἀλσατιανοῦ.

Ἐπεκράτησεν ἐπ' ὀλίγον σιγὴ μετὰ τῶν δύο συνδαιτυμόνων.

Εἶτα ὁ Ἀλσατιανὸς ἤρξατο ὁμιλῶν περὶ τῶν παρελθόντων πολέμων. Ὁ Ζανζὸτ ἦτο φιλόπατρις καὶ ἤρξατο καὶ οὗτος διηγούμενος πολλὰ ἀνεκδοτά τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστουπόλεως.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ἐκάστου ἀνεκδότου, ἔπινον ἐν ποτήριον οἴνου.

Ἀπὸ ἀνεκδότου εἰς ἀνεκδοτόν, ἀπὸ ποτηρίου εἰς ποτήριον, ἀπὸ φιάλης εἰς φιάλην, αἱ ὦραι παρήρχοντο...

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν νυκτώσει. Τὸ σκότος ἦν βαθύ, ὁ δὲ Βητρέν εἶχε ἀνάψει κηρίον.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἤρξατο μεθύων.

Τοῦναντίον, ὁ ἐργάτης διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

Καταπραῦνθεῖσα ἡ κυρία Βριὼν καὶ παρατηρήσασα ἐπ' ὀλίγον τὴν Θηρεσίαν τῆ εἶπε :

— Κυρία, τὴν θυσίαν ἦν ἴσως ἀργότερον δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκη, ἀλλ' ἦτις μόνη δύναται αὐτοστιγμὴ νὰ σὰς ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν, τὴν θυσίαν ταύτην τὴν κάμνω.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Θηρεσία ἐγειρούσα συγχρόνως τὴν κεφαλὴν.

— Ἀποφασίζω τέλος σήμερον ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐσκεπτόμην. Ἐδίσταζον ἀκόμη, δὲν οἰστᾶζω πλέον. Σήμερον μάλιστα θὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Παρισίους, ἐντὸς ὀλίγου δὲ καὶ τὴν Γαλλίαν.

— "ὦ ! κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ συζύγου σας, μὴ δυνάμεναι πλέον νὰ ἐπαναζήσωσιν ἐλλείψει τροφῆς, θὰ ἐξακληθῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ μὲ κάμνητε νὰ λησμονηθῶ πραγματικῶς.

Καὶ ποιούσα ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν νεκρὰν γυναῖκα ὅτι ἦν καιρὸς πλέον νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ ὀθῆ οὕτω τέλος εἰς τὴν τόσον σκληρὰν ταύτην σκηνὴν δι' ἀμφοτέρας,

— Χαίρετε, κυρία, τῆ εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὰς λύπας, ἃς σὰς ἐπροξένησα καὶ... σὰς συγχωρῶ δι' ἃς δοκιμαζῶ.

Ἡ Θηρεσία ἠθέλησε ν' ἀποκριθῆ, ἀλλ' ἡ Ἐλένη τὴν διέκοψεν, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ εἶπε :

— Εἶμαι εὐτυχῆς, διότι ἠδυνήθη νὰ σὰς συνδραμῶ εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν δι' ἣν ἦλθατε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε.

Ἐχαιρέτησε καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μαυρικίου ἐννοούσα ὅτι εἰς παρομοίαν περίστασιν πᾶς λόγος ἦτο ἄκαιρος, ἀπεμακρύνθη ὀδηγούμενη ὑφ' ὑπηρετοῦ ὃν ἡ κόμησσα εἶχε καλέσει.

ΙΖ'

— Ἴδου! ἀνέκραξε ἡ κόμησσα ἅμα τῆ ἀναχωρήσει τῆς Θηρεσίας, ἐξήστου τρόπος νὰ ἐξέλθω τοῦ ἐνόχου δισταγμοῦ μου, ὁ Θεὸν μὲ εἰσήκουσε ! Πρέπει νὰ ἦμαι εὐτυχῆς... "ὦ ! ναί, λίαν εὐτυχῆς, προσέθεσε μετὰ μετὰ ἀμαρτίας ἀνεκφράστου θλίψεως.

Κατόπιν καλέσασα τοὺς ὑπηρετάς της τοὺς ἔδωσεν ἀπεύρους κατεπειγούσας διαταγὰς. Ἐπεθύμει μέχρι τῆς ἐσπέρας πᾶσαι αἱ προπαρασκευαί νὰ ἦναι ἐτοιμαί. Καὶ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσιν εἰς οὐδὲν πλέον. Ἐγραψεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον της παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις της, κατὰ τὴν ἀπουσίαν της, νὰ λογαριασθῆ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν της, νὰ πωλήσῃ τοὺς ἵππους καὶ ὀχήματά της καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν διαθεσίον του τὰς συναλλαγματικὰς, ἃς θὰ τῷ ἐξῆται ἀργότερον. Ἐστειλεν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Βριὼν καὶ εἰς φίλας της τινὰς, ἃς ἐδέχετο καθημερινῶς. Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐπεμψεν εἰς τὸν ἰππότην καὶ εἰς τὸν κόμητα ἐτελείωνεν οὕτω :

«Χαίρετε, ἀγαπητοί μου καλοὶ φίλοι, περιστάσεις ὅλως ἀπρόοπτοι μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σὰς ἐγκαταλείψω ἀποτόμως, χωρὶς νὰ σὰς τείνω τὴν χεῖρα ταύτην, ἣν ἠσπάζεσθε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, διὰ τρόπου τόσον χαρίεντος, κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ ὠραία συνήθειαν τῆς νεότητός σας.

» Ἀλλοίμονον ! ἴσως δὲν θὰ ἐπανίδητε ποτὲ πλέον τὴν ταλαίπωρον ταύτην κόμησσαν, εἰς ἣν τὸ θελκτικὸν σας πνεῦμα παρέσχε τόσον γλυκεῖας στιγμᾶς. Δὲν θ' ἀναζωογονήσητε πλέον τὴν αἰθουσάν μου διὰ τῆς φαιδρότητός σας, δὲν θὰ γίνεσθε πλέον περίξ ὑμῶν ὁ κύκλος ἐκεῖνος, ὅπως ἀκούει μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ποικίλλα ἀνεκδοτά τοῦ περασμένου καιροῦ. Ἄλλ' εἶμαι βεβαιότατη ὅτι θὰ ζῶ πάντοτε ἐν ταῖς τόσον ἀφωσιωμέναις μου καρδίαις σας. Ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἔπρεπε νὰ εἶπω, διότι καὶ οἱ δύο σας ἐν πνεῦμα ἔχετε, μίαν θέλησιν, μίαν θρησκείαν... "Α ! πόσον ὠραῖον εἶνε ν' ἀγαπῶνται οὕτω καὶ πόσον ἤθελον νὰ συνήντων καρδίαν ἐννοοῦσαν με, ὅπως αἱ δύο καρδίαι σας, συννενοῦνται ! Χαίρετε, φίλοι μου, ἐξακολουθεῖτε ν' ἀγαπᾶσθε, ἀφοῦ οὐδὲν σας χωρίζῃ, πρὸ πάντων δὲ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐνθυμῆσθε... Εἶνε τοσοῦτον ἡδὺ νὰ ζῆ τις ἐν τῷ παρελθόντι, ἐνίοτε εἶνε τὸ μόνον ὕπερ μᾶς μένει... εἶνε τὸ μόνον, ὕπερ λαμβάνω μετ' ἐμοῦ...

Χαίρετε.

» Ἐὰν δὲν ἐπανέλθω, ἐὰν δὲν ὀνηθῶ νὰ ὑποφέρω ἐν τῇ ἐρημίᾳ εἰς ἣν μεταβαίνω νὰ ζήσω, ἐὰν ἀποθάνω μακρὰν παντός, ὕπερ ἡγάπησα καιμακρὰν ὑμῶν ἀγαπητοί μου παλαιοὶ φίλοι, νὰ κομίσητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου, νὰ τῷ ζητήσητε νὰ σὰς ἀνοίξῃ τὴν οἰκίαν μου, ὅπως τὴν ἀποχαιρέτησθε, καὶ νὰ ἐκλέξῃτε ἐκ τῶν ἀνηκόντων μοὶ πραγμάτων ἐκεῖνα, ἃτινα θὰ σὰς ἐνεθυμίζον περισσότερο τὴν ἀγαπητὴν σας κόμησσαν.

» Ἡ ὀλοφύως ἀφωσιωμένη σας.

«ΕΛΕΝΗ»

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ κυρία Βριῶν ἐτελείωνε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐνεφανίσθη ὁ βαρῶνος καὶ θλιβὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς τῆ εἶπεν ἄνευ προσομιῆς:

— Σκέπτεσθε λοιπὸν ν' ἀναχωρήσητε;

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε;

— Κανείς, ἀλλ' ἐμάντευσα ὕστερον ἀπὸ τὴν χθεσινὴν συνομιλίαν μας, ὅτι δὲν θ' ἀργήσητε νὰ λάβητε ἀπόφασιν τοιοῦτου εἴδους. Ἡ ἐπιθυμία σας τοῦ νὰ μὲ ἴδῃτε σήμερον τὴν πρωίαν ἐπεδοκίμασε τὴν εἰκασίαν μου.

— Ἐμαντεύσατε περίφημα, φίλε μου, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἀναχωρῶ.

— Ἀνυπερθέτως;

— Ἀνυπερθέτως.

— Καὶ πότε ἀναχωροῦμεν; τὴν ἠρώτησε διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου.

— Πῶς εἶπατε; εἶπεν ἡ Ἑλένη ἔκπληκτος.

— Εἶπον· πότε ἀναχωροῦμεν;

— Ἀλλὰ...

— Ὑπεθέσατε λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀναχωρήσητε μόνη, νὰ διατρέξῃτε τόσα μέρη μὴ συνοδευμένη ὑπὸ φίλου τινός;

— Ἐν τούτοις...

— Ἄλλως τε δὲ τί νὰ κάμω εἰς Παρισίους ἄνευ ὑμῶν, σὰς ἐρωτῶ!

— Ἀλλὰ δὲν δύνασθε, εἶπε τέλος ἡ Ἑλένη, ν' ἀφήσετε οὕτω τὰς σχέσεις σας, τὰς συνηθείας σας.

— Ἡ μόνη συνηθείά μου εἶνε νὰ σὰς βλέπω, ἐπανάλαβεν ὁ βαρῶνος.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένη ν' ἀναχωρήσω σήμερον.

— Τόσον τὸ καλλίτερον.

— Δὲν γνωρίζω κ' ἐγὼ ἡ ἴδια ποῦ μεταβαίνω.

— Μεταβῆτε καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κόσμου, ὀλίγον μὲ μέλλει.

— Δὲν εἴσθε ἐτοιμασμένοι δι' αὐτὸ τὸ ταξείδιον.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζετε! προσέθεσεν οὗτος παρατηρῶν αὐτὴν! Τὸ προσέβλεπον τοῦναντίον πρὸ πολλοῦ. Τάχιον ἢ βράδιον θὰ ἐλάμβανε χώραν, τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον. Ἐλαβον ὅθεν τὰ μέτρα μου, καὶ ἐκάστην πρωίαν ἐγειρόμενος ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν: Μήπως εἶνε διὰ σήμερον; ... δὲν σὰς ἐπιπλήττω, ἀλλὰ πολὺν καιρὸν μ' ἐκάματε νὰ περιμένω... Τέλος! ἀπεφασίσατε, καλὸν καὶ τοῦτο. Μίαν ὥραν σὰς ζητῶ μόνον, ὅπως δώσω τὰς τελευταίας μου διαταγὰς, ὕστερον δὲ εἶμαι ὅλος ἰδικός σας.

— Δύναμαι νὰ δεχθῶ ταιαύτην θυσίαν; εἶπεν αὐτὴ.

— Θυσίαν! καλεῖτε τοῦτο θυσίαν! Ἐστῶ, ὅπως θελετε! Ἄλλ' εἶνε τοῦτο ἡ ἐκπλήρωσις μιᾶς ὑποσχέσεως. Ἐλησμονήσατε ὅτι ἔλεγον χθὲς ἀκόμη: «Ὅταν ἡ στιγμή ἦτις ὀφείλει νὰ ἔλθῃ παρουσιασθῇ, θὰ εὐρεθῶ πλησίον σας, θὰ στηριχθῆτε ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, θὰ ἐπαναπαυθῆτε ἐπὶ τῆς παλαιᾶς μου ἀφοσιώσεως... Ἡ στιγμή ἦλθεν, ἰδοὺ με.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ συγκινήσεως.

Μόνη ἡ λέξις αὕτη ἠδύνατο νὰ τῷ ἐκ-

φράσῃ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην τῆς. Ἐνώπιον ταιαύτης ἀφοσιώσεως, ταιαύτης ἀταπαρνήσεως, οἱ λόγοι σταματῶσι, μένει τις σιωπηλός, ἀλλὰ θλιβὼς τῆς χειρός, μειδιάματι, ἐν δάκρυ εἶνε εὐγλωττότερον τῶν μακροτέρων λόγων.

Συνωμίλησαν ἀκόμη ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅσον ἀφορᾷ τὰ τοῦ ταξειδίου των. ὅσοι ἐκ τοῦ κατεπιείγοντος ὁμοίᾳζε μᾶλλον πρὸς φυγὴν.

Ὁ κύριος Λιθρὺ ἠννόει καλλίστα ὅτι ἡ Ἑλένη ἐπεθύμει ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἐσπέρας, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μαυρικίου, ἣν οὗτος βεβαίως θὰ τῆ ἔκαμνε τὴν συνήθη ὥραν.

Δυστυχῆς γυνὴ! μ' ὄλην τὴν ἐνέργειαν, μ' ὄλον τὸ θάρρος, ὅπερ ἐδείκνυεν, ἐδυσπίστει εἰς τὰς δυνάμεις τῆς, ἐδυσπίστει εἰς τὴν καρδίαν τῆς! Ἄλλοτε εἶχε δειλιάσει, δὲν ἦτο ἄρα γε δυνατόν νὰ συμβῆ τοῦτο ἐκ δευτέρου;

Ὁ βαρῶνος ἐν ὀνόματι τῆς κομησσης εἶδιε διαφόρους κατεπιεγούσας διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας, ἐτακτοποίησε τὰ ἐγγράφα, ἐπετῆρει τέλος τὰ πάντα.

Πάντοτε ἡ ἀναχώρησις εἶχε λυπηρὰ ἐπισόδια, αἱ δὲ περιστάσεις τοῦ ταξειδίου τοῦτου καθίστων αὐτὸ ἔτι λυπηρότερον.

Πλὴν ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μειδιά τις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ βαρῶνου. Διότι οὗτος ἔχαιρε μεγάλως δυνάμενος νὰ φαίνεται χρησιμότητὴ κομησσης, νὰ δύναται νῦν μόνος αὐτὸς νὰ τὴν προστατεύῃ. Ἡ χαρὰ τοῦ ἐξεδηλοῦτο δι' ὄλων τῶν κινήσεών του, ἐκ τῶν παραμικροτέρων λόγων του.

Αἴφνης ὁ ζῆλος τοῦ βαρῶνου ἔπαυσεν, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ὡς εἰ θεώρει ἀναφελὲς τὸ ἀρχῆσαν ἔργον καὶ ἠκούσθη ἐκβαλλῶν βαθὺν στεναγμὸν.

Ἡ κόμησσα δὲν τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς συγκινήσεως ταύτης. Πρὶν οὗτος ἀναστενάξει, ἐκείνη εἶχεν ὠχρίασει.

Ἄμαξά εἶχε σταθῆ ἐν τῇ ὁδῷ, ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς, ἀμφότεροι δέ, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους, εἶχον ἐννοήσει ὅτι ἡ ἄμαξά αὕτη θὰ ἦτο τοῦ Μαυρικίου.

— Θὰ τὸν δεχθῆτε; εἶπεν ἀπλοῦστατα ὁ κύριος Λιθρὺ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ κόμησσα ἐσιώπησε. Ἐπάλαυε καθ' ἑαυτὴν τρομερά. Τέλος ἐρριψεν εἰς τὸν βαρῶνον βλέμμα, ἐν ᾧ διεφαινετο αἰτησις ἐπιεικειᾶς καὶ τῷ ἀπεκρίθη χαμηλοφῶνας:

— Μάλιστα, θὰ τὸν δεχθῶ, δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρηθῶ.

— Ὁ ἀναχωρήσετε δὲ σήμερον ὡς ἀπεφασίσατε; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος μετὰ δειλιάς.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἐντόνως.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ;

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα ἄνευ οὐδεμιᾶς συγκινήσεως.

— Καλῶς, εἶπεν οὗτος, ἡσυχάσας ὀλίγον. Μεταβαίνω τώρα νὰ δώσω εἰς τοὺς ὑπηρέτας σας τὰς τελευταίας διαταγὰς, καὶ νὰ φροντίσω διὰ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἐντὸς ὀλίγου λοιπὸν, καὶ θάρρος!

Ἡ Ἑλένη ἔπρεπε ν' ἀναμένη τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην. Κατόπιν τῆς προτεραιᾶς σκηνῆς, ἦτο πολὺ φυσικὸν ὁ Μαυρίκιος νὰ ἔλθῃ πολὺ ἐνωρίτερον τῆς συνήθους αὐτῷ ὥρας. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐὰν ἡ Ἑλένη εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς πληξάσεως αὐτὴν συμφορᾶς, χωρὶς δὲ ποσῶς νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, μολοντοῦτο εἶχεν ἀόριστόν τινα ἀνησυχίαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προαγγέλλουσιν ἐνίοτε δυστύχημα. Ἡ ἀνησυχία τοῦ αὐτῆ μετετρέπη εἰς σπουδαῖον φόβον, ὅταν διερχόμενος πολλὰ δωμάτια, ὅπως προφθάσῃ εἰς ἐκεῖνο, εἰς ὃ εὐρίσκετο ἡ Ἑλένη, παρετήρησεν ἀσυνήθη ἀταξίαν καὶ ἐτοιμασίας διὰ ταξειδίου.

Βαδίζων δὲ οὕτω, μετὰ ζωηρότητος πρὸς συνάντησιν τῆς κομησσης,

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί σημαίνουσι πάντα ταῦτα, τῆ εἶπεν, οἱ ὑπηρέται σας πάντες εὐρίσκονται φοβερὰ ἀπησχολημένοι, μεταφέρουσιν διάφορα κιδώτια, μήπως πρόκειται περὶ ταξειδίου;

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Καὶ εἴσθε ὑμεῖς ἡ ἀναχωροῦσα;

— Μάλιστα, ἐγὼ.

— Πότε;

— Ἐντὸς ὀλίγου.

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν γνωρίζω.

— Ἀλλὰ διατί ἀναχωρεῖτε;

— Ὅπως σὰς ἀποφύγω.

— Μὲ ἀποφύγητε! ἀλλὰ τί ἔκαμον;

— Ἡ ζωὴ ἦν διάγομεν, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἀποφασιστικῶς, δὲν δύναται πλέον νὰ διαρκέσῃ. Ἔσχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὴν ὑπομείνω ἐπὶ τινὰ χρόνον. Νὰ παρατείνῃ τις τὴν κατάστασιν ταύτην θὰ ἦτο ἀμάρτημα. Ἐὰν ἔμενον εἰς Παρισίους, δὲν θὰ εἶχατε τὴν δύναμιν νὰ μὴ ἐπανέλθῃτε ἐνταῦθα. Κ' ἐγὼ ἐπίσης δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ σὰς κλείσω τὴν θύραν μου. Ἐδοκίμασαμεν ἤδη τοῦτο. Ὅθεν ὦφειλον νὰ λάβω τὴν μόνην ταύτην ἀπόφασιν τὴν σώζουσαν ἀμφοτέρους· νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Παρισίους, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν!

Πρόφερε τὰς λέξεις ταύτας διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ σταματήσῃ ἐκ φόβου μήπως διακοπτομένη δὲν δυναθῆ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι ὁ Μαυρίκιος δὲν τῆ ἀπῆντα, ἀνησυχῆσε καὶ τὸν παρετήρησε. Δὲν ἐφαινετο τόσον τεθλιμμένος, ὅσον τὸν περιέμενε. Ἐκ τῆς στάσεώς του ταύτης ἡ κόμησσα ὑπέφερε μεγάλως, ὅταν οὗτος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἑλένη, τῆ εἶπε, δι' ἡσύχου κατὰ πρῶτον φωνῆς, πλὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀναζωογονηθείσης, ἐπιδοκίμαζω τὴν ἀπόφασιν σας. Ἀποφασιστικώτερα ἐμοῦ, ἐλάβετε τὴν καλλιτέραν ἀπόφασιν, τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν θέσιν μας. Τὸ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶνε πλέον ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃτε αὐτὸν τὸν βίον. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, τὸ ὁμολογῶ, δὲν δύναμαι νὰ ζῶ τοιοῦτοτρόπως, τὰ τεχνάσματα, ἅτινα πρέπει νὰ μεταχειρίζομαι ὅπως σὰς βλέπω, ἡ διπροσωπία, τὰ ἀδικόπα ψεύδη, μοῦ εἶνε ἀπεχθῆ!... Ἐὰν ἡ δύναμην ἀκόμη νὰ τὴν ἀπατῶ... πλὴν ὄχι, αὕτη ἐμάντευσε... καὶ ὑποφέρει! Δὲν εἶνε

ίπποτικώτερον νὰ τὴν κτυπήσω ἀπαξ διὰ παντὸς δι' ἑνὸς τῶν κτυπημάτων ἐκείνων, ἀτινα προξενούσι μέγιστον κακὸν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἐξ ὧν δύναται τις νὰ θεραπευθῆ, παρὰ νὰ τῆ ἐπαναλαμβάνω καθημερινῶς κτυπήματα ἀτινα πληγώνουσιν ἀνιάτως ;

Ναί, ἐξηκολούθησε πλησιάζων τὴν Ἑλένην, ἥτις ἐμάντευσε σχεδὸν ποῦ θὰ κατέληγεν ὁ Μαυρίκιος, καὶ τὸν παρετήρει μετ' ἀγωνίας, πλειστάκις ἠρώτησα ἐμαυτὸν, σήμερον δὲν ἔχω ἀνάγκη πλέον νὰ τὸν ἐρωτήσω... διότι εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω μακρὰν σου, διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ μαζὺ σου !

— Ν' ἀναχωρήσης μαζὺ μου ! ἀνέκραξεν αὕτη ! Ἀληθῶς τὸ σκέπτεσαι ; Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε παραφροσύνη !

— Παραφροσύνη ! ὦ ! ὄχι ! ἐπανελάθεν ἐκείνος σταθερῶς καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης. Ἡ παραφροσύνη θὰ συνίστατο νὰ καταδικασθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς ζωὴν ἀφόρητον, νὰ θυσιασθῆ, νὰ θυσιασθῶ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, χωρὶς ἢ θυσία μας νὰ δυνήθῃ νὰ τὴν σώσῃ... Διότι, μὰς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπώμεθα πλέον· δὲν θὰ ὑπέφερε δ' ἐκείνη μεγάλως βλέπουσα ἡμᾶς ἀγαπωμένους ; ...

» Ἐλάβα τὴν ἀπόφασίν μου, θὰ τῆ ἀφήσω τὸ ὄνομά μου, τὴν περιουσίαν μου, ὃ δὲ κόσμος συμπαθῶν αὐτῇ ἐπὶ τῆ ἐγκαταλείψει μου, θὰ τὴν περιβάλλῃ διὰ τοῦ σεβασμοῦ της. Ὁλίγιστοι γάμοι διαλύονται τόσο ἐπιφελῶς διὰ τὴν γυναῖκα.»

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Μαυρίκιου εἶχε νικῆσει ὀλίγον τὴν Ἑλένην· ἀλλ' αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς οὗτος προέφερε, τὴν ἔκαμον νὰ συνέλθῃ, καὶ ἐπανελάβε διὰ γλυκότητος καὶ λύπης συγχρόνως :

— Καὶ ὁ ἰδικός μου γάμος ὡσαύτως, Μαυρίκιε, διελύθη ἐπιφελῶς δι' ἐμέ. Ἐν τούτοις, πίστευσέ με, μὴ ἐπιβάλλῃς εἰς τὴν σύζυγόν σου τὴν τύχην, ἥτις μοὶ ἐπεβλήθη μὴ τὴν ἐλθέτης, νέαν ἀκόμη, πληγωμένην ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεώς σου, νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τοῦ δρόμου της τὰς τόσας δειλεστικὰς παρηγορίας, ἃς ἐγὼ συνήντησα. Τάχιον ἢ βράδιον αἱ παρηγορίαι αὐταὶ θὰ τῆ λείψωσι, καὶ θὰ διάγῃ βίον ἀθλιότατον, ὃν ἐδύνατον εὐαίσθητος γυνὴ νὰ ὑποφέρῃ, τὸν καταστρέφει διὰ τοῦ θανάτου... ἢ διὰ τῆς φυγῆς.

— Ἔστω ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, διὰ τῆς φυγῆς... μετ' ἐκείνου, ὅστις γονυπετῆς σοὶ ζητεῖ συγγνώμην, καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν σφαλμάτων του, θέλει νὰ σοὶ ἀφιερῶσθ ὅλην τὴν ζωὴν του.

Ἐἶχε γονυπετῆσαι πρὸ τῆς Ἑλένης, ἐκράτει τὰς χεῖράς της καὶ κατασπάζετο αὐτὰς.

Ἐκείνη τὸν παρετήρει μὴδὲν λέγουσα. Ἐπεθύμει μεγάλως διὰ τελευταίαν φοράν νὰ τὸν χοιτάσῃ καλά, νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε εὐτυχῆς, νὰ ζήσῃ ἐν τῷ παρόντι, νὰ λησμονήσῃ τὸ μέλλον.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἡ μήτηρ της ἦτο διακεκριμένη ἠθοποιὸς εὐδοκίμησασα πολὺ εἰς τὸ θέατρον. Τοῦτο ὅμως δὲν καταστρέφει τὴν καλλονὴν τῆς θυγατρὸς, οὐδὲ τὰς ἀρετάς της, οὐδὲ τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκα της. Ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία λατρεῖ τὴν θυγατέρα της, δὲν θὰ τὴν βλέπῃ εἰμὴ ὅταν ὁ σύζυγος τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Αὐτὴ συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς κωμωδίας ταύτης ;

— Κωμωδίας ! Ποίας κωμωδίας ;

— Αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἤλθατε νὰ παίξετε εἰς ἐμέ ὁμιλοῦντές μοι περὶ κληρονομίας μηδέποτε ὑπαρξάσης διὰ νὰ διεγείρητε τὴν ἐπιθυμίαν μου πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ διὰ νὰ μὲ πείσητε νὰ μὲ δανείσητε χρήματα, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ μὲ δέσητε. Κωμωδίαν παίζετε καὶ τώρα προσφέροντές μοι γάμον, τὸν ὁποῖον νομίζετε ὅτι θὰ δεχθῶ.

— Ἄλλ' ἀγαπητὴ κύριε.

— Ἐξέλθε ἐπ' ἐδῶ, ἄθλιε. Εἰς ἐκείνους δὲ ἐκ τῶν ὁμοίων σου, οἱ ὁποῖοι θὰ σοὶ διηγήθουν ὅτι διὰ τῶν πρακτορείων τῶν ἐνυμφευσαν γάλλους ἀξιωματικούς μετὰ νυμφῶν ἀθλιῶν οἶα ἡ ἰδική σου, εἰπέ ὅτι ἀπῆντησες ἕνα ὅστις σὲ ἐξεδίωξε διὰ λακτισμάτων. Φύγε !

Κατησχυμένος ὁ Καφιὲ ἐξῆλθεν ὡς τάχος.

Ε'

Ὅταν ὁ ἦχος τῶν ἐσπευσμένων βημάτων τοῦ Καφιὲ δὲν ἤκούετο πλέον ἐν τῇ κλίμακί, ὁ Βονὲ ἐναντίον ἑαυτοῦ ἔστρεψε τὴν ὀργὴν του.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ᾄδῃ μᾶλλον ἀδέξιός, εὐπιστος καὶ ἄφρων, ὅσον ἐφάνη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ.

Ἄν μὴ εἶχεν εἶπει τι εἰς οὐδένα, θὰ ἦτο ὁπωσούν εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἦδη καθίστατο γελοῖος ἀκριβῶς εἰς ἐκείνην, ἥς ἡ κρίσις ἐνδιέφερεν αὐτὸν σπουδαίως.

Τί θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ ἡ Ἰουλιανή, ὅταν θὰ ὑπεχεροῦτο νὰ τῆ διηγηθῆ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης, ὡς εἶχε διηγηθῆ αὐτῷ τὴν ἀρχὴν ;

Βεβαίως ἠδύνατο ἀποσιωπῶν τὴν ἐπισκεψίν τοῦ Καφιὲ νὰ παρατείνῃ τὴν κατάστασιν, ἢν ἐπλάσεν ἡ ἐκμυστήρευσις του. Θὰ ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλιανὴν τρυφερῶς μεδιῶσαν αὐτῷ. Πλὴν θάσσον ἢ βράδιον θὰ ἐγίνετο γνωστὴ ἡ ἀλήθεια.

Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν ἀλήθειαν. Ἀποκρύπτων αὐτὴν, ἦτο ἀνάξιος καὶ διὰ τὴν Ἰουλιανὴν καὶ δι' αὐτὸν. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἐδειλίασε καὶ κατέφυγεν εἰς μέσον, εἰς ὃ καταφεύγουσιν οἱ περιδεεῖς καὶ κατησχυμένοι : θὰ ἔγραφε. Ἀκριβῶς ὁ συνάδελφός του Σολέ, προσκεκολλημένος εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, εἶχε πληγωθῆ εἰς τὸν πόδα. Ὁ ἀντικαθίστα αὐτόν, οὕτω δὲ

θὰ εὔρισκεν εὐκαιρίαν νὰ ἀπέλθῃ ἐκ Φεργιάδης ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καὶ πρόφασιν διὰ νὰ γράψῃ. Ἐσπευσεν ἀμέσως παρὰ τῷ Σολέ, ὅστις οἰκοῦρει. Τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐκανόνισε μετ' αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἐπανελθὼν οἱκοὶ ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν :

« Δεσποινίς,

« Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ παραστῶ αὐριον εἰς τὴν συναστροφὴν σας. Ἀντικαθίστῶ τὸν συνάδελφόν μου Σολέ ἀσθενούντα καὶ ἀναχωρῶ διὰ τὸ στρατόπεδον. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μοὶ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τῆς κληρονομίας ἐκείνης... τῆς ἀπιθάνου, ἐπανεῆλθε καὶ μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι οὐδὲν ἐπ' αὐτῆς ἔχω δικαίωμα. Ἴδου λοιπὸν τὰ γλυκύτερα ὄνειρά μου διαλυόμενα· δὲν μοὶ ὑπολείπεται εἰμὴ ἀνάμνησις, ἥτις τοῦ λοιποῦ θὰ πληροῖ τὴν ζωὴν μου.

» Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, δεσποινίς, ἔκφρασιν ἀναλλοιώτου ἀφοσιώσεως.

» ΕΡΡΙΚΟΣ ΒΟΝΕ.»

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν ὀγδόην ὄραν, μετέβαινε εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἵνα ἀναχωρήσῃ, ὅτε συνήντησε τὴν κυρίαν Κόλλας, ἥτις μακρόθεν ἀπήνθουνεν αὐτῷ τὸν λόγον.

— Ποῦ πηγαίνετε, κύριε Βονέ ;

— Εἰς Δεξί.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης· τί σύμπτωσις· θὰ μὲ βοηθήσητε νὰ τακτοποιήσω τὰς ἀποσκευὰς μου.

Καὶ διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μακρηγορίας διηγήθη αὐτῷ ὅτι ἤθελε νὰ προξενήσῃ εἰς τινὰς φίλους κατοικοῦντας εἰς τὰ περίξ τοῦ Δεξί τὴν ἐκπληξίν νὰ προγευματίσῃ μετ' αὐτῶν. Οἱ φίλοι οὗτοι ἦσαν ἀξιόλογοι ἄνθρωποι· πλὴν δὲν εὔρισκέ τις παρ' αὐτοῖς τί νὰ φάγῃ διὰ τοῦτο ἐκόμιζεν αὐτοῖς ὅ,τι ἐχρειάζετο ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης· ταῦτα δὲ περιεῖχον αἱ ἀποσκευαὶ της : ἐν πεπόνιον, ζῶσας γαρίδας, ἐν ἀγγούριον ἐνὸς μέτρου μήκους, μίαν φιάλην ρακῆς καὶ ἄφθονα δαμάσκηνα.

— Εἶμαι τυχερὰ ποῦ σὰς συναντῶ, ἄλλως θὰ εὔρισκόμεν εἰς ἀμνηχανίαν.

Ὁ Βονὲ ὅμως εὔρεθη ἀληθῶς ἐν μεγάλῃ ἀμνηχανίᾳ, ὅτε ἔδωκεν αὐτῷ ὑπὸ μάλης, τὸ ἀγγούριον εἰς τὰς χεῖρας δὲ τὸ πεπόνιον καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη.

Ἐδῆσεν ν' ἀνέλθῃ ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἐκείνης διαμερίσματος. Ἐπιθῆ δ' ἐμειναν μόνοι ἐν αὐτῷ ἡ κυρία Κόλλας ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως :

— Πῶς εὔρισκετε τὴν Ἀνέταν ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Θελακτικωτάτην, ἀπῆντησεν ὁ Βονὲ ἐκπλαγείς διὰ τὸ ἐρώτημα.

— Δὲν λέγω ὄχι· ἀλλ' δὲν παρετηρήσατε καμμίαν μεταβολὴν εἰς αὐτὴν ;

— Καθόλου.

— Τότε λοιπὸν δὲν βλέπετε· δὲν παρετηρήσατε πόσον εἶναι ὠχρὰ, πόσον φαίνεται καταβεβλημένη καὶ ποῖαν μεταβολὴν ὑπέστη ἡ φυσιογνωμία της... ἔχασε τὸ ἄνθηρόν χρῶμα τῶν παρειῶν της. Οὐδέποτε λέγω εἰμὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γνωρίζω. Ἐπειτα φαίνεται σκυθρωπὴ, ἔμφροντις· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς ἀστρονόμος διὰ νὰ

ἴδῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς μεταβολῆς εἶναι ὁ γάμος τῆς ἠθέλησε νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν κύριον Δερῶδη, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν θέλει. Παράδοξος ἰδέα διὰ μίαν φρόνιμον κόρην. Εἰς ἐμὲ ὁ κύριος Δερῶδης δὲν ἀρέσει· δὲν μοι ἀρέσουν οἱ τρόποι του· σὰς παρατηρεῖ ὡς νὰ εἶχατε κατὰ περιεργον ἐπ' αὐτοῦ σὰς· ἔ! εἶναι κακὸς στρατιώτης. Ἐπειτα δὲν εἶναι καθόλου εὐγενής· ἐφέρθη δὲ τοιοῦτοτρόπως πρὸς τὴν δεσποινίδα Βοσμορῶ, ὥστε αὐτὴ ἢ ταλαίπωρος ἐχάθη πλέον.

Ὁ Βονέ ἠθέλησε ν' ἀντιταξῆ αὐτῇ ὅτι δὲν εἶχε δίκαιον. Ἄλλ' ἡ κυρία Κόλλας μεθ' ὕψους χωροφιλακος διέκοψεν αὐτόν.

— Ὅχι, κύριε Βονέ, δὲν θὰ ὑποστηρίζετε ὅτι εἰς νέος ἀνὴρ ὡς ὁ κύριος Δερῶδης, πηγαίνει τόσον συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς νεάνιδος, χωρὶς μεταξύ των νὰ συμβαίνει πράγματα... Αὐτὰ φαίνονται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς τῆς ξανθῆς κουκλας ζωγραφισμένα. Ὁλος ὁ κόσμος εἰς τὴν Φεγιαδὴν τὰ λέγει· εἶναι πραγματικὸν σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Δερῶδης ἀρέσκεται νὰ μεγαλῶνῃ διὰ τῆς στάσεως καὶ τῶν λόγων του. Ὑμεῖς ποῦ εἴσθε οἰκιακὸς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν μητέρα ἢ μᾶλλον τὴν μεγαλύτερην ἀδελφήν, ἢ ὅποια, σὰς βεβαιῶ, δὲν ἐννοεῖ τίποτε.

— Ἐγὼ, κύριε! ἀνέκραζεν ὁ Βονέ παραχθεις καὶ ἀγανακτῆσας.

— Κάμετε ὅπως θέλετε, μοι εἶναι ἀδιάφορον. Ἦθελα ὅμως νὰ εἴξωρα τί λέγετε εἰς τὸ οἰκοτροφεῖόν σας μὲ τὴν βαρῶνην καὶ τοὺς ἄλλους.

— Οὔτε κἀν ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν.

Ὁ Βονέ ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὴν φλυαρίαν τῆς κυρίας Κόλλας· ἐκυψε λοιπὸν ἀπὸ τῆς θυρίδος καὶ παρετήρησε πρὸς τὰ ἐξῶ.

— Νομίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν θύελλαν, εἶπε.

— Θὰ ἴδωμεν. Ἄλλ' εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, τί κάμνει καθ' ἑκάστην πρωΐαν εἰς τὴν οἰκίαν ἡ κυρία Ζενεβορὰς ποῦ πηγαίνει εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἴδου μία διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει νὰ εἶπῃ κἀνεὶς τίποτε. Λοιπὸν! καθ' ἑκάστην εἰς τὰς ἐννέα τῆς πρωΐας πηγαίνει εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἴσως χάριν περιπατου, εἶπεν ὁ Βονέ εἰρωνικῶς μειδιῶν.

— Τὸ πιστεύετε; Πιστεύετε ἐπίσης ὅτι ἡ κυρία Βοντάμ πληρῶναι εἰς λογαριασμὸν τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν προσδῶν τῆς προικὸς τῆς, τοὺς πῖλους μὲ τὰ πτερά καὶ τὰ βελούδινα φορέματα καὶ τὰς μηλωτάς καὶ τὰ κοσμήματα μὲ τὰ ὅποια στολιζέται; Λοιπὸν! εἶπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, τί κάμνει εἰς αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν ὁ κύριος Μονταριόλ, ὁ ὁποῖος ὅλον ἐμένει ἐκεῖ· αὐτὸς εἶναι πλούσιος.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριζεν· ἔφθανον εἰς Δέξ. Ἦτο καιρὸς ἐν τέταρτον ἀκόμη καὶ ὅλαι αἱ κυρίαὶ τοῦ συντάγματος θὰ διήρχοντο διὰ τῆς γλώσσης τῆς κυρίας Κόλλας, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὦραν ὅλαι αἱ κυρίαὶ τῆς πόλεως.

Ὁ Βονέ ἀνέπνευσεν ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῆ.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἴρω κἀποῖον εἰς τὸν σταθμὸν νὰ μοι φέρῃ τὰς προμηθειὰς μου, εἶπεν ἡ κυρία Κόλλας.

Ἄλλ' ἐν τῷ σταθμῷ ὁ κἀποῖος αὐτὸς δὲν εὐρέθη.

— Εἴσθε εὐγενής; ῥώτησε τὸν Βονέ.

Ἐδέητε νὰ ἦ τοιοῦτος· διὸ ἀνέλαβε τὸ φορτίον καὶ ἤκολούθει τὴν κυρίαν Κόλλας.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν ἠθέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Εἴσθε ἀξιόλογος νέος· ὁ κύριος Δερῶδης δὲν θὰ ἐφέρετο ὡς ὑμεῖς. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ κυρίου Δερῶδη, σκεφθεῖτε τί σὰς εἶπα· σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ὁμιλῶ σπουδαίως.

Ὁ Βονέ δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς συστάσεως ταύτης ἵνα σκεφθῆ περὶ τοῦ Δερῶδη καὶ τῆς Ἀνέτας. Οἱ λόγοι τῆς κυρίας Κόλλας ὑπέδειξαν αὐτῷ τὸ σοβαρὸν τῆς υποθέσεως. Οἱ λόγοι οὗτοι ἐστηρίζοντο βεβαίως ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Naί, ὁ Δερῶδης διεκινδύνευε τὴν ὑπόληψιν τῆς Ἀνέτας διὰ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν λόγων του. Εἶδεν αὐτὸν πλέον ἢ ἀπαξ καὶ πλέον ἢ ἀπαξ τὸν ἤκουσε, δὲν ἐπίστευεν ὅμως ὅτι καὶ ἄλλοι τὸν ἐβλεπον ὡς αὐτός. Ἴδου ὅμως ὅτι ἡ κυρία Κόλλας ἔλεγεν ἀπροκαλύπτως εἰς πάντας τὸ σκάνδαλον.

Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἰουλιανὴν.

Ἐπὶ τοῦ ζήτηματος τούτου κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας, καθ' ἃς διέμεινεν εἰς Δέξ. Δὲν ἦτο ἀρὰ γε καθῆκον ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ὑποδείξῃ τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ἡ οἰκογένεια τῆς Ἀνέτας;

ΣΤ'

Διὰ πάντα ἦτο λεπτόν τὸ ζήτημα, νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἰουλιανὴν περὶ τῶν ὑπὸ τῆς κυρίας Κόλλας λεχθέντων, ἀλλὰ διὰ τὸν Βονέ ἡ δυσχερεία αὐτῆ ἦν βαρεῖα ἐπιπλεκομένη μετὰ τῶν δυσχερειῶν ἃς αὐτοῦ τούτου ἢ συμπεριφορᾶ προεκάλει.

Πῶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Ἀνέτας καὶ τοῦ Δερῶδη χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀποτυχούσης κληρονομίας;

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰς Δέξ διαμονῆς του ἐσκέπτετο περὶ τοῦ πρακτέου, τέλος δὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔδει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Φεγιαδὴν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του· δὲν θὰ ἐπίει αὐτὸς οὗτος τὸ διαῖμα παρὰ τῆ Ἰουλιανῆ, ἀλλὰ θὰ ἐπεφόρτιζε τὴν κυρίαν Δραπιέ, πρὸς ἣν μεγίστην ἠσθάνετο συμπάθειαν.

Ἡ δύνατο ἐλεύθερος νὰ ἐξηγηθῆ πρὸς αὐτὴν, αὐτὴ δὲ θὰ ὠμίλει τῇ Ἰουλιανῇ.

Ἦν ἡμέρα Τετάρτη ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς Φεγιαδὴν, μόλις δὲ ἐνεδύθη μετέβη παρὰ τὴν κυρίαν Δραπιέ βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκειν αὐτὴν.

Ἐνῶ ἔβαινεν ἐν τῇ δενδρσοτοιχίᾳ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ἡ κλίμαξ, εὐρέθη ἐναντίον τοῦ Μονταριόλ.

— Πηγαίνετε εἰς τῆς κυρίας Δραπιέ; ῥώτησεν ὁ ἱατρός.

— Naί.

— Μὴ λάβετε τὸ κόπον.

— Εἶναι ἀσθενής;

Ὁ Μονταριόλ, ὅστις συνήθως ὠμίλει ὑψηλοφῶνως ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν.

— Ἀποθνήσκει.

— Καὶ πῶς;

Ὁ Μονταριόλ ἐχαμήλωσεν ἐτι μᾶλλον τὴν φωνήν.

— Ἐκ τῆς πενίας.

— Ἄ! Θεέ μου!

— Ἀγαπητέ μοι, εἶναι ὄραμα ἀξιοθρήνητον.

Καὶ λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ Βονέ;

— Ἠσθάνεσθε συμπάθειαν δι' αὐτὴν, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Πολλήν.

— Εἴσθε συναδέλφος τοῦ κυρίου Δραπιέ;

— Naί.

— Λοιπὸν, συνδέουσατέ με παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ, ἐνθα θὰ δώσω πρὸς ἐκτέλεσιν μίαν συνταγὴν διὰ τὴν ταλαίπωρον ταύτην γυναῖκα. Θὰ ἴδῃτε ὅτι δυστυχῶς δὲν λέγω ὑπερβολὴν, θὰ μὲ βοηθήσητε δὲ νὰ συνδράμω τὴν δυστυχῆ ταύτην οἰκογένειαν. Θὰ εἴρητε ἴσως μέσον τι ἵνα βοηθήσητε καὶ ὑποστηρίξτε αὐτὴν ἠθικῶς, τοῦθ' ὅπερ ἀποβαίνει ἐπάναγκες, ὅσον καὶ ἡ ἱατρικὴ βοήθεια.

Ἡ προσθήκη τοῦ Μονταριόλ ὅτι δὲν ἔλεγεν ὑπερβολὴν λίαν καταλλήλως ἐγένετο, διότι μετὰ τὴν κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν ἐκπληξίν ὁ Βονέ διενεοῖτο ἡδὴ ὅτι καθὼς πάντοτε ὁ ἱατρός ἐμεγάλυνε τὰ πράγματα, ὅτι δὲ ἂν ἡ κυρία Δραπιέ ἦν ἀσθενής, δὲν ἦν ὅμως καὶ ἐτοιμοθάνατος.

Ἐτοιμοθάνατος ἡ μόλις εἰκοσιτριετίς ἐκείνη γυνή, ἡ τόσον ὑγιής!

Ἐσυνειθίζεν ὁ Μονταριόλ νὰ ὑπερβάλῃ τὰ πάντα εἰς τὰ ἔσχατα.

— Θὰ παρατηρήσατε βεβαίως, ῥέξατο λέγων ὁ ἱατρός, ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ἡ κυρία Δραπιέ μετεβάλλετο ἀνησυχαστικῶς.

— Ἐθῆλαζεν.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φυσιολογικὴ λειτουργία τῆς γυναικός, ὅταν δὲ ἡ γυνὴ ἔχῃ καλῶς ὁ θηλασμός καλὸν μᾶλλον ἢ κακὸν προξενεῖ αὐτῇ. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ κυρία Δραπιέ δὲν διετέλει ἐν εὐαρέσῳ καταστάσει· ἀπέθνησκε τῆς πείνης.

— Εἶναι δυνατόν;

[Ἐπετα συνέχεται].

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κ. Σ. Σπ. Πάτρας. Συνδρομῆ σας ἐλήφθη. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — Κυρίαν Ἀθηνᾶν Χ. Χ. Κυρένιαν ν. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπ' ἀρχῆς ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Σ. Ὁ δὲ σὸ ν. Παρὰ τοῦ κ. Ἀνέστη Κ. ἐλήφθησαν φρ. 15, ἀντίτιμον συνδρομῆς ὑμῶν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Κυρίαν Μαρίαν Μ. Ζανζιέ ἄρ. Ἐλήφθησαν γαλ. γραμματόσημα ἀντίτιμον συνδρομῆς ὑμῶν. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — Κυρίας Ε. Γραμ. Ἀμικίαν καὶ Ἀσπ. Ζ. Ζ. Ἀνδριέσσιναν ν. Συνδρομὰ ὑμῶν ἐλήφθησαν. — κ. Ἰω. Σ. Χαλκίδα. Συνδρομῆ σας ἐλήφθη. — κ. Ν. Ν. Μεσολόγγιον καὶ Π. Γ. Κ. Φιλιατρὰ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Γ. Π. Βόλον. Περιεμνομένη ἀφοσώτερα. — Σ. Κ. Ρωσσίναν ν. περιεμνομένη. — κ. Χ. Α. Ἐρηχώρον. Δίσκος ἀπεστάλη. — κ. Κ. Καλ. Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προθυμίαν καὶ περιεμνομένην.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἦτοι

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιῶν, Δήμων, πόλεων, χωριῶν, κωμῶν, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμότητων, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφεδρῶν τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδιον ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60. Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12.—Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(ζφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	(ζφ. 9.58	12.12	3.22	—	'Αν.	—	7.00π	3.10	4.25μ
	άν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεγαίνά	(ζφ. —	8.47	4.39	6.35
Ευλόκασ.	ζφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	'Αν.	—	8.53	4.44	6.40π
'Ακράτα	(ζφ. 12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	(ζφ. —	11.00	7.05	9.15
	άν. 12.28	5.45π	5.30	3.30μ	'Αν.	7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
Αίγιον	ζφ. 1.29	7.03	6.20	4.45	Αίγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
Πάτραι	(ζφ. 3.10	9.05	7.40	6.45	'Ακράτα	(ζφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
	άν. 3.40	7.15π	4.05μ	—	'Αν.	10.08	2.25	6.00π	—
Λεγαίνά	(ζφ. 5.41	9.48	7.00	—	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
	άν. 5.46	9.54	6.45π	—	Κόρινθος	(ζφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
Πύργος	(ζφ. 7.35	11.45	9.00	—	'Αν.	12.34	4.32	—	2.30*
	άν. 7.15π	12.00	—	4.00	'Αθήναι	ζφ. 3.40	7.30	—	5.50
'Ολύμπια	ζφ. 8.10	12.55	—	4.55	Πειραιεύς	ζφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

* Κατ' ευθείαν εις Τρίπολιν και αντίστροφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου εξ άμαξοστοιχίαι καθ' έκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ του Δε 'Αμίτσις εύρσκειται έν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, και πωλείται ἀντί δρ. 4.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert
et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

'Εκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγματίως παντὸς εἶδους ὡς και λιθογραφη-
μένοι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν και φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς
εἶδους. 'Ενταῦθα πωλεῖται και μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς και συμπετυκνωμένη.
Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων και ἐ-
λατοχρωμάτων—ἐργαλεία ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαί μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς και χονδρικῶς.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτες τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων και χρωμάτων λεῖτος
και μη. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαί μέτρια.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εύρσκονται έν τῷ
Καταστήματι του κ. Π. ΠΑ-
ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλού-
μενοι εις φιάλας ἢ κατ' ὄκαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, και συνι-
στῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εις ἀσθενείας. 'Απλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν
τούτων.

'Οδὸς Μουσῶν, 11.

11

ΓΥΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εις φιάλας πωλοῦνται μόνον
παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14)
πρὸς δρ. 6 τῆν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδου-
ται λεπτὰ 15.

10

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἶδους τούτου και λα-
θυρινθῶδους ἐκτάσεως κατάστημα εύρσκειται πλοῦτος σκευῶν
ὕδουρογικῆς, κρυσταλλουρογικῆς και ἀγγειοπλα-
στικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου
τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέν-
τρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνό-
ματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἶδους του, ὅπερ
ἐπλουτίσθη ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηγά και ὠραία
σκευῆ και προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινῶ τῆς τε
πρωτεύουσῆς και τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαί μέτρια και ὠρσιμένα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμισῶν, φακέλ, κομβίων, χειρο-
κτιῶν, μπαστούνιων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικοῶν
εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς και χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ 'Εκθίσει
τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα ἀνδρῶν,
γυναικῶν και παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. —
'Εκτακτος εἰδικότης διὰ ΜΙΟΥΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν.

Τιμαί μέτρια.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Διδακαλία δωρεάν.

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

'Επισκευὴ δωρεάν.

* Ἄνευ τοῦ ὀποῖου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ
ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει
τῶν νεωτέρων και δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμ-
μάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ και ὠρηγοῦ τῆς
Παιθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21
εἰκόνων. 'Αδετονδρ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς
ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ ἀριετι-
κῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «'Εκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων» ἀντί φρ. 50. — 'Επίσης και τὰ "Απαντα
τοῦ Σουρῆ (τόμος 5) ἀντί φρ. 12. 'Εκαστος τόμος ἰδι-
αιτέρως φρ. 2,50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ 'Ο-
δὸς Σταδίου 63.
Βισάντο, λευκὸν και
μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδιώ, Ζαμάτα. Οἶνοι κοι-
νοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τῆν ὄκαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐ-
βραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ 'Εκθίσει τῶν Παρισίων.